

Salanki György
HISTORIA CLADIS TURCIAE
AD NAUDUAR

1584.

Georgii Salanki Cladis Turciae

R. M. K. T.

~~1884~~

181.

~~1885~~

S. d. p. d. 2

Teljes.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

30. 2. 6

46 10 676

OSZK

Pr. K.

181.

St. pila

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1345
HISTORIA
cladis turcicæ ad Nad
uduar, nec non victo
riæ vngarorum, duce
MAGNIFICO DOMINO DOMINO FRAN-

CISCO GESTI. A. D. 1. 5. 80.

19. Iulij.

*Historia cladis mag. &
S. Borshaba. Baisfongomellus*
Ad notam

Arpád vala fő az Kapitánységban,

mlad

*Salauki György írá
Borshaba.*

NYOMTATTOT COLOSVA-

rat, Heltaj Gaspárné műhelyében,

1. 5. 81. Eftendőben.

Ad Mag: Dominum Franciscum Gessium,
Dominum & patronum clementiss:

Ipse suum cecinit diuinus Homerus Achillem,
Vergilius laudes Octauiane tuas.
Vergilius Latso, sed Homerus Carmine Græco,
Vt fieret genti gratus uterq; suæ.
Te nos Vngaricis, pariter tua prælia rythmis,
Hic canimus Gessæ, gloria nostra decus.
Vt pia per facili, teneat plebs omnia sensum,
Nobis cumq; Deo fundat ab ore preces.
Pro que tuo tali merito tibi soluere grates,
Cogatur, precibus teque iuuare suis.
Hos igitur nostros, æquique bonique labores,
Consule tu nostis & faueas studijs.

*A misquedmunt Lagen anag Goni G. S.
Supraconid neved gl. tegetatoc uter hys
Kulubatus Ol her Dase*

SZűkfég mostan feyenként hálár adnunc,
Az seregec Istenét magasztalnunc,

Ki nagy diadalmot adot mingűnc,

Es meg verte az Pogánt mi ellenűnc.

Emlekeűnc azért nagy őp dolgokról,
Isten' felő iámbor vitez Wraokról,

Gései Ferentznec io vitezűségéről,

Kegyetlen Sásuár Béknece veszedelméről.

Egyetemben az io Ruber Karollyról,
Czašárnac Tokai Kapitanyáról,

Ez Eštendőbeli iles hartzokról,

Magyaroknac loc io berenczeyeokról.

Paraszt nemzetűségől Sásuár őarmazot,
Kereštyénből kegyetlen Pogánya lőt,

Rajtunc valo dúhőűségért Wrrà lőt,

Mert külömben nem nyerheté Békűéget.

Éyel nappal nyughatatlan dolgában,
Mint lehelsen nagyob Wraűagában,

De nem talál egyéb módot magában,

Hanem hogy ha dúlhat Magyar orűágban.

Semmi keppen nem akar ő űolgálni,

Czašárnac egyéb Orűágot venni,

Magyaroknac akarya végét ertni,

El végeűte, de Isten nem engedı.

Igy ertettűnc hogy egynéhánűor mondotta

Ha Magyar vér czac egy czepe bennem volna,

Ki metzetném mondom az nagy Allára,
Nem akarnám hogy ez hitből ki vonna.

Istennec czudallyuc ő iriletit,
Hogy valakit kedueből egyſzer ki vét,
Es ő Népe ſáma közzül ki rekeſt,
Istennec az inkább kergeti Népét.

Vagyon erre ſoc példanc az Irásban,
Az Alcinus vala Sido Orſágban,
Simon Menelaus Ierufalemben,
Liſimachus és Iaſon az Sionban.

Ezec végre az Sidókat el hagyván,
El ſökénec az Pogán Siriaban,
Gonoſi Antiochuſnac orſágában,
El arulác az kinczet az Templomban.

Ezec nagyob kárt töttec az Sidókban,
Nagyob dúlást foſtást Ierufalemben,
Nagyob veſedelmet Sion Varában,
Hogy ſem mint Antiochus haragyában.

Igy valakic mi tőlüncc el ſakattac,
Machometnec vallafsára állottac,
Marháinkat inkább dúltác foſtottác,
Gyermekinket inkább öltéc vágdaltác.

Ezec közöt mind hireſeb az Sásuár,
Kit ezac azért ſeret vala à Czaſár,
Tiſtől neki adattatéc Solnoc Vár,
Hogy ez földön inkább félne az Magyar.

Mert

Mert ő maga egy nehánbor kérkedet,
Czaár előtt ilyen főccal beféllet,
Adgyad nekem a Sólaki Békseget,
Neked adom Czaár Magyar orfágot.

Egyic lábommal kapuyát Tokainac,
Az masickal be tésem az Kallónac,
Dandarommal meg állatom Eczednec,
Népét mind meg hodoltatom az földnec.

Nyerte vala è főccal az Békseget,
Attác vala neki helyül Sólnakor,
Gyútót vala mellé nagy foc Töröket,
Kicséretic mint Attyokat az Béket.

Sásuár magában sokat gondolkodéc,
Mint lehetne wra fogadásánae,
Mert iól tudgya vitézségét Magyarac,
Vigyazafsát végbeli Hadnagyoknac.

Fel inditá Isten az Magyarokat,
Ruber Carolt, és Colonitz Berthalant,
Velec őbue az Katai Ferenztet,
Ez orfágnac mint iámbor hú Hadnaggyát.

Ezec mellé nagy foc io vitézeket,
Magyart, Ságát és vafas Németeket,
El inditác harmad fél ezer népet,
Égettetéc Hatuannac ő Várafát.

Ielen voltát mert hogy ettéc Magyarac,
Törökec nagy erősen kiáltánac,

181.
Várasból keménnyen ki ſaguldának,
Vélic vala hogy Haydókra találtac.

De mihelt ők az Sereget meg látac,
Rettenének, és viſſa fordulának,
Sebefséggel az Várasra futának,
De Magyaroc mind vtánnoc valának.

Vgyan azon vzésben az Hadnagyoc,
Nagy felſóval kialtyác az iámboroc,
Minnyáyan moſt Töröc feyet vegyetec,
Kic viſelni io hirt neuet akartoc.

Látac akkor Magyaroc emberſéget,
Ruber Caroly Katai vitézfégét,
Magyar vitézeknek ſerénſégeket,
Töröc főnec hamat el vételeknec.

Egyetemben töb ſoc Vitéz iámbornac,
Emberléget akkor fel magafalac,
Mert az Töröc feyet igen hullatác,
Az teſteket azon mezőn el hagyác.

Martaltotzot linczárokat vagának,
Az vzésben Beſliac el hullának,
Nagy ſoc paraſt Töröc hegyben öletéc,
Annýira hogy az teſtec egymásra ertec.

Az vitézec az Töröknek mind hátán,
Menének be az Várasnac kapuyán,
Sokat bennec le vagának az vtzán,
Czacegy keués méne be Vár kapuyan.

Louag

Louaggal, gyaloggal vitéz Balassa, NB:
Hazakat penzes börtöket töröt vala,
Gyermekeket Bullyákat fogot vala,
Soc Törököt nyakon költöt vala.

Azon közben az Fegyveres Németec,
Nagy hirtelen az házakat fel gyutác,
Mint Rokákat Törökeket füstöléc.
Soc ő benne tűz miat meg öletéc.

Siuás riuás kiáltás akkor vala,
Dobnac trombitáknac zengése vala,
Várból Tarazkoknac dörgése vala,
Ezec de mind heában léfnece vala.

Mert Magyar ott senki nem vesethet vala,
Czac két Német fegyveres vesethet vala,
Az egyic Lővés miat meg holt vala,
Az másikat Várban Lo vitte vala.

Sűkfég ennec vitézségét beűlnűnc,
Emberfégét mindenkor magastalnunc,
Mert vitézül halalt beűvet crettűnc,
Nem hatta hogy káromlalséc Istenűnc.

Török közzé mihelt Várban ment vala,
Az lanczároc meg környekeűtéc vala,
De hozzá közel nem mehetnec vala,
Mert nagy erős lőűt ő tessén vala.

Eleuenen őret meg nem foghattác,
Hanem végre lőűt földre le vagac,

Ember Ne
er vdt el
most Kene
ilyen 507
Kegyes

981.
Kegyetlenül mind lőustól vágdalác,
Annac vtánna feyét is el czapác.

Török migh így tön az Német vitézzel,
Az Magyar is kiüöl Török marháual,
Meg rakodéc nagy soc Török Bullyáckal,
El indula soc fő Török foglyockal.

Fényes nappal ez dolgot törtet vala,
Soc Törökön belől törtentec vala,
De az Isten Népet hordosita vala,
Mint Sidóknac senki nem árthat vala.

Nagy örömmel Vitézec iuttac vala,
Eger Varában be állottac vala,
Kotrya vetyét mingyarást hántac vala,
Istennec nagy hálát ök attác vala.

Ezen nagy haragya Veiz Bafárnac,
Azért igen ír az Ruber Ianosnac,
Hogy meg fekte volna Frigyét Czaárnac,
Oka volna az nagy főrnű romlásnac.

Egész éyel nem alhatic buában,
Ide s roua gondolkodic magában,
Hogy ne esné Czaárnac haragyában,
Mert nem marathatna meg az Budában.

Gondola ást, hogy Magyarat meg rabollya,
Az előbbi romlást hogy meg torollya,
Magyarokon ő bősűyát meg allya,
Az föld népét mind rablágra el haycza.

Nagy

En is
volnam
az Reál
nővé
notyávet
fős hat
csak
fide medi
tante nom

Nagy soc néppel Hadnagyit felkésíté,
Magyart dulni az nagy Győr felé küldé,
De az hatalmas Isten nem engede,
Mert Ferando népével meg veretéc.

Iffiu Czobor Márton is ielen vala,
Vayda Christoph mindenút véle vala,
Az nagy Győri haddal forgódnac vala,
Soc Töröknek ök feyet fedic vala.

Törökök akkoron is vesztéc vala,
Husai Béknek kezét vágtác vala,
Az arulo ömaga balat vala,
Kapitán Béknek feyét vettéc vala.

Nagyob lön ezzel Balsánac haragya,
De Magyarac vitézségét czudállya,
Azért népét Kapronczára boczátá,
De hallyc meg ot is mint iárt Hadnagya.

Oda közel mindenút Horuát Wrac,
Eiyel nappal vigyazásban valanac,
Mert iól tudgyac czalardságot Pogánnac,
Gyakran ki vitést Posgaiaknac.

Azért mihelt hallác Török iövést,
Az Posgai Béknek közelgetélsét,
Mingyárt ki ki mind késit é ő népét,
Akarác Béknek látni vitézségét.

Horuát Wrac Török hadat hogy latác,
Az nagy zengő Trombitát fualtatác,

Nagy-felbóval az sereget bíztatác,
Es szép rendel viadalnac állatác.

Nem külföldben ot is az ő hadáual,
Czelekedéc Isten, mint Izraelle,
Meg vereté Pogánokat Wrackal,
Mint pusztában Amalekot Sidóckal.

Szép nyereségőc lőn Horuát Wraknac,
Vigafaga öröme nagy az Hadnac,
Mert soc Pogánoc földre vagatánac,
Czac keűssen Béckel el álladánac.

Látà Balsa hogy semmi nincz hasznára,
De sőt inkább minden fordul kárára,
Súuēt adà mingyárt az nagy bánatra,
Mért fél, dolga hogy ne iúlsoo foytáfra.

Ezer őtőz nyóltzuamban írta vala,
Martius Aprilis ackoron vala,
Az hideg Tél melegre fordult vala,
Mikoron mind ez dolgoc este vala.

Napról napra az mező zöldül vala,
Az szép fűvec mindenűt nőne vala,
Azért lona fűre bozátat vala,
Mind az két fél az hartztól meg búnt vala.

Alatomban Békec tanácskozanac,
Ő nagy romlásokról gondolkodánac,
De egyebet benne nem találánac,
Hanem szerenczétlen séget Bafsánac.

Azért mingyárt írának az Czaſárnac,
Meg jelenté vefedelmét hadának,
Igen vadlác ſerenczeyét Baſſanac,
Okát mondáclenni az nagy romláſnac.

Czaſár azért mingyárt igen haragúéc,
Baſſát hagyà hogy Budából ki vernéc,
Es Conſtantzinapolyban beküldenéc,
Hogy ne lenne romlása az Töröknek.

Baſſát ſerenczéye dolgából így vadlác,
Es Budából igen hamar ki hanyác,
Vgy Saykában igen hamar be rakác,
Alà küldéc Duna vizén Czaſárnac.

Azért immár Baſſa ſenki nem vala,
Hanem czac képében Sásuár Béc vala,
Az Hatuani rabláſt forgattya vala,
Hogy meg torolhatna gondollya vala.

Azért mingyárt menten méné Hatuánban,
Ott az Béckel vala nagy gondolatban,
Holot volna iob öſue gyűlni hadban,
Hogy ne lenne hír az Magyar Wrakban.

Végezéc aſt, hogy vgyan ot Hatuanban,
Minden felől gyűllyenec állatomban,
Mert későbbben lenne hír Eger várában,
De hamaráb rabolhatnac Maklárban.

El izene minden felé Sásuár Béc,
Hogy Töröknek minden felől gyűllyenec,

Az Hatuani mezőre siessene,
Mert rövid nap gongya késsen Töröknek.

Eft halván nagy sietséggel Törökce,
Ősue gyúlénec foc felől seregec,
Egyben adác mind magokat az Bekec,
Velec iouénec foc gyalog Törökce.

Iuniusnac huszodic napján délben,
Eger alá iouénec nagy heűlégben,
Az Maklari polgárok at hirtelen,
Meg fogdosác fegenyeket az hegyben.

Iambor Kerebryéneket le vagánac,
Kic magokat mingyarást meg nem adác,
Czac feyeket az Koczira fel rakác,
Gyermekeket mint luhokat fogdosác.

Illyen nemzetiséget mi nem hallottunc,
Historiákban mi alig olvasztunc,
Hozza hasonlo kegyetlent nem láttunc,
Azért méltó hogy mindenkor átkozzunc.

Oh te hitván Istentelen nemzetiség,
Mint Katona lám nálad olly az kőtség,
Abban ál vólté vallyon az vitészég,
Hogy előttd meg futamic az község.

Gondolkodgyunc mind az Monarchiakról,
Siria, és Persiabeliekről,
Macedoniai Alexanderről,
Auagy az Romai birodalomról.

Czac egyyikhez sem hasonlo ezeknec,
Mert sem ſuaa sem hiti nincz Töröknek,
Semmi hafina ninczen az fizetésnec,
Mind hódoltra ſ hódolatlant el vesénec.

Hóldot helyről vala az Isten Pappya,
Kit az pogán Mestereftől el fogà,
Es mingyarást azon útban le vágà,
Hogy ōmagát hódolt faluból monda.

Sockal keveseb népet kaptac volna,
Hódlásokhoz ha ōk nem bírtac volna,
Es az adót ha ōk be nem attac volna,
Es pogánnac ha nem hittene volna.

De az Pogán egyaránt az hódoltra,
Sinten vgy ment mint az hódolatlanra,
Czac az vezeknec bosszúfogára,
Eft mielőc Egriec bánattyára,

Othon akkor Egriec nem valánac,
Czac kevesen emberül forgodánac,
Mert két felől útait az Várasnac,
Meg állac, Törökec nem árthatánac.

Egyyic rébéud az népnek ōmaga,
Török András igen forgodic vala,
Masickal Fodorzki György masút vala,
Mind az kettő nagy vigyazásban vala.

Látà Török hogy semmit nem teherne,
Eget Várasában be nem mehetne,

Az falukból való néppel meg tere,
Es nagy fieséggel Hatuanban méne.

Vala Sásuár nagy örömben Békeckel,
Igen lakic vala fő Törökeckel,
Hogy az dulást tehette békecséggel,
Es hogy iutot Hatuanban az kölséggel.

Hasonlót már magához nem vél vala,
Serenczeyét igen forgattya vala,
Es hartzait gyakran fámlallya vala,
Igy Törökec előt kerkedic vala.

Diadalmoc Kauoroknac ellenem,
Soha nem volt, nem árthattac ennékem,
Hanem mindenkoron futtac előttem,
Auagy mingyárt akattac en kezemben.

Im melly híres vitézee az Egriec,
De hogy montac jelen voltom nekic,
Hogy ram ioyenec nem volt annyi feyec,
Azért nem ártot népem nec fegyuerec.

Ennec vtánna nem félec ő töllec,
Meg nem rettentic búuemet Kauoroc,
Czac hogy gyúllyenec en hozzám Törökec,
Aggyac mellém őmagokat az Békec.

Egy vődöben mind csében iutánac,
Fogadasi kit tót vala Czaárnac,
Mikor az Békiéget nyere magánac,
Lako helyül kére Várát Solnoknac.

Azért

Azért hamar izene az Békeknee,
Minden felé íra fő Törökeknee,
Agaknac, Vaydánac és Spahiaknac,
Belliaknac és az Ianczár Agaknac.

Hogy mingyarást sietsene ad hadban,
Legyen nekic hagyot helyec Solnakban,
Mert ő eset volna igen nagy gondban,
Tökélletes hogy lehetne Bauaban.

Ez hir haluán Törökek késülénec,
Egész hétig Solnokban mind gyűlénec,
Sásuár Béktől igen kérdekedénec,
Hogy mi volna oka most az gyűlésnec.

Sásuár meg monda barátinac titkon,
El végefte hogy falukat rabollyon,
Tokaiból Kalloból Katonát fogyon.
Es soc barmot az wy Balsánac hayczon.

Eft haluán baráti mingyárt iauálac,
Es magokat nagy örömet ayánlác,
Mindenút mellette kéne acit mondác,
Czac hogy legyen romlása az Kauornac.

Tizenhatodic napyán Iuliusnac,
Indulása lön Solnakból Töröknee,
Harmad nappal az vtán az faluknac,
Lön vesése Nagy falunac Gauánac.

Rakomást isczac tőueből Tokaynac,
El akaryác vala vinni pogánoc,

De egy keués Németlön egy halomnac,
Teteyéről ótalma Rakomáznac.

Azért keués népnce ot arthatánac,
Gyermekeket leanyokat kappánac,
Mert férfiac az hayókra elsénec,
Migh Törökec Németeken kélénec.

Erős lövést téuénec az Németec,
Mert iámborúl az halmon forgodánac,
Semmit nekic nem ártánac Törökec,
Hanem nagy békével meg maradánac.

De más felől bánatalant víbñec vala,
Rabot barmot előttec haytnac vala,
Aratókat mezön fogdosnac vala,
Kiket Sásuár Béc Nanason vár vala.

De az Isten irgalmát és kegyelmét,
Még mutatta hozzánc buzgó szerelmét,
Egyetemben az Pogánhoz haragytár,
Ki idetné nagy kemény itilerit.

Mert miképpen régenten könyörgéset,
Az Sidóknac meg halgatván kértéset,
Ohaytasát es késerues írtasát,
Az infégből eghben fel kialtasát.

A Egiptomban az Madián földéről,
Vísísa küldé Moysést az budosásból.
Hogy az népet meg mentene az kénből,
Es ki hozná a szolgát hazából.

Nem

Nem különben nekünk az vitéz Wrat,
Más orfágból az io Gesti Ferentzet.
Haza hódta vala hogy it ez földet,
Meg örúzne, ne hadnà az kőlséget.

Azért mihelt hallà az Török dolgát,
Ki hozata mingyárt veres Zafloyát,
Ki ki mihelt fel kebité ő magát,
Diós Györből ki inditá szép hadát.

Vgyan azon nap louaggal gyaloggal,
Altal költözéc Tíßán kis Faludnál,
De miért hogy estue vala hadáual,
Meg hála ezac közel bent Margitnál.

Masod napon minnyáian az vitézec,
Hozza gyúlénec Magyaroc Németec,
Kic fel hóual vitéz Wrat kőböntöc,
Es egy búuel illyen módon vduózléc.

Vitéz Wram Isten hozot közünkben,
Mint egy Angyalt vgy vártunc mi ez igyben,
Régen hallottuc io hired éltünkben,
Azért kerünk leg vezérünk ez hadban.

Isten vtán magunkat alád adgyuc,
Valamit meg vitatz mind aßt miuellyűc,
Sőt melletted vérünket is ki onczuc,
Az segény Rabokért ez nap meg hallýunc.

Kéréseket az Wr az vitézektől,
Nagy io neuen véuc mint fiaitól,

Es köfönc hogy mind egy ackaratból,
Hadnagyockal választottacegy fűből.

Azért magát nagy örömezt anyla,
Solgallattyát hogy tölöc meg nem vonna,
Sőt vérét is ki ontani sem banna,
Még az halált is inkább meg koftolna.

Hogy sem begény rabokat latafsára,
Az Pogánoc el vinnéc az foglágra,
Az Istenec neue karomlafsára,
Az egész kerebtyénség bídalmára.

Ez bót monda az sereget rendele,
Elöl iárót két báz louagot berze,
Ezec közzé fő embereket küldé,
Balás deác Istuánt Czerepit küldé.

Mind ezeckel és több fő legényeckel,
Az Barczait Wyfahui Ianošsal,
Ide küldé Putton Andrást Kun Györgyvel, NB:
Rátz Istuánnal és az Kapi Sandorral.

Ezec vtán az ómaga Hadnagyát,
Két báz louaggal az io Görgözt Mihált,
Az segítő sereggel io bologayár,
El választá mert látá forgodalsát.

Ezec vtán az Deréc sereg vala,
Az Zászlókat ebben állatta vala,
Ómagais azockal eggyút vala,
Fodrotzki György Heuei yéle vala,

Vtől iaróban hagyà Basó Farkast,
Rendelt vala mellé ötuen louagost,
Sereg vtán hogy tennénec vigyazást,
Mert féli vala Török czalardságát.

Iob kéz felől az derék sereg mellet,
Allattatà az szaz Német fegyuerest,
Bal kéz felől koczikon drabántokat,
Rendelé az io Magyar puskáfokat.

Illyen rendel az mezőben mentekben,
Találkozánc egy Sereg Törökre,
Ki hayt vala louat barmot előtte,
Hétfőn meg veréc soc benec el vesse.

Eleuenen huszonkettőt fogánac,
Feyeket is egynéhányat fedénec,
Harom ezer barmot szabaditánac,
Wy Varaszon czeekkel nyugodánac.

Olly szandéckal hogy más napon az Békét,
Meg keresséc mind az Török sereget,
Es ki vegyéc kezec között az Rabor,
Nelathalsác vig örömmel szólnakot.

Nagy jámborúl az napon czelekedéc,
Ruber Carol, Czapi Christoph az Béknek,
Mindenűt vtánna vannac Töröknek,
Váryác hadát hogy érkezéc Gestinec.

Az napon hétfőn be főtédet vala,
Beserménél az Békét hattác vala,

981.
Es ömagoc népeckel Wy Várafra,
Kedden reggel Gestihez mentec vala.

Ezeket is Gesti Ferentz nagy gyorsan,
El rendelé, vagyon nagy bíztatásban,
Az io Ruber Carol az Német hadban,
Alla, hogy ot ő lenne bíztatásban.

Az Kallai Kapitánt maga mellé,
Bornemisssa Imréuel be rendelé,
Ha viadalba neki veste lenne,
Az hadra kéré hogy nagy gongyoc lenne.

Immár kedden hogy az Nap fel iöt vala,
Minden ember igen könyöreg vala,
Az Wt Iesus Christust kiálttya vala,
Vy Várasbol ezzel ki mennec vala.

Mentekben is io Gesti mindenecket,
Bátorlággal bíztatya vitézeket,
Stép rendel viseli az seregeket,
Minden hallására monda ezeket.

Iob, attyámfiai mostan meg halnunc,
Ez világból tiűcsésséggel ki mulnunc,
Az öröcké valo orűagban mennűnc,
Holot minden Stenteckel eggyűt lűűnc.

Hogy sem láttunkra mi Attyánkfiat,
El engedgyűc vinni Isten hiueit
Azért Isten attra mostan ideyét,
Hogy meg veryűc ő neuc káromloit.

Mostan

Mostan azért vitézec mi hartzollyunc,
Vérünkért tágunkért házankért viyunc,
Az Rabockal eggyütt mi mind meg hallyunc,
Hogy halálunc vtán legyen io hirűnc.

Ez főc vtán minnyáyan az vitézec.
Törőc vtán gyorsabban indulánac,
Mert Töröckel vini igen kéuánnac,
Gestti forgódic előtte az hadnac.

Nád vduarnál az Töröket el gréc,
Hát már viadalhoz kéűlt Sásuár Béc,
Tartoztatás nélkül mingyárt ökleléc,
Azon öklelésben Sásuár futaméc.

Soc Törökcc vzésben öleténec,
Louag Törököc lanczároc esénec,
Harmad fél százán ackoron vesénec,
Eleuent annál többet körözénec.

Soc Béc fia Agackal Sipahiackal,
Odabafsáckal soc pénzö Vaydackal,
Kurt Vayda, Ali Vayda inafsáual,
Rabba eséc kazdag Bali Agáual.

Czekit Vaydát eleunen el fogác,
Memhet Béknecc is feyét elő hozác,
Amhad Czaűft eleunen el fogác,
Amhad Aga is eleunen fogác.

Tiz Zászlókat egyetemben nyerénec,
Hat száz Magyar rabot szabadítánac,

781.
Ezekről is Louat barmot elvőűc,
Igy vere meg Isten hadát az Békneec.
Ómaga is czac egy louon állada,
Az öczénel ketten Ladánra tarta,
Vtát vizen Biróual mutatata,
Nagy fokaig mind réten gázoltata.
Azoc montac kic iól lattac siemeckel,
Hogy fáros volt mind ruhástól louastol,
Az Kunfagon hogy czac negyuen magaua,
Haza felé mendegelt nagy siráfsal.
Nem külömben Isten az Sásuár Békkel,
Czelekedec, mint a Sennacheribbel,
Le vágata hadát czac keues néppel,
Miként annac régentén egy Angyallal.
Kerűnc Isten még otthon is az Beket,
Itillyed meg, mint egy Sennacheriber,
Latsac meg hogy most is az te népedet,
Otalmazod, mint régen a Sidókat.
Az vzésből nagy örömmel vitczec,
Soc rabockal Wy Várafra terénec,
Az Istennec dicziretet adánac,
Hogy illy diadalmot adott nekicc.
De ez vala czuda Isten dolgában,
Harom ezer Pogánnac veresében,
Tizenket fáz Magyar közzül ez hadban,
El nem véc, valánac nagy örömben.

Elő Hadnagyságát ezen è földön, Így áldá
meg Geštinec az nagy Isten, Kinec dicziret tífref-
ség Menyekben, adáséc diczőség öröcké Amé.

Fényes nappal az gyozedelé vtán, Szabad aka-
rattya szerént loc Pogán, Az foklagra be méne
vég várakbá, Kit mi né oluastuc az Cronikákba.

Mert réteké foká gyalog legéyee, Törökéket
loc ideig kereséc, sokat bennec Hortobagyban
ölénec, Kilentz százig mindenestől vesénee.

Kiért téged Wr Isten mi diczirúnc, és öröcké
mindékor magasztalúc, hogy az törben kit vetet
volt minékúnc, az ellenség belé eséc helyettúnc.

Nagy Wr Isten zabolázd meg az Pogánt, ne
boczásd reác az gööf Satát, ted sémiue mid az
ő gódolattyát, hogy lakhasuc mi te ő. Téplőodat.

Vétkeinkért ne very öröcké minket, ő. Fia-
ért hanem szánd meg népedet, elég neué vegyed
kénya erdét, hogy öröke diczirhesúnc tégedet.

Adgy minékúnc iámbor feyedelmeket, kiket
attál tarcz meg kérúnc tégedet, hogy őrtalmaz has
sac te Seregedet, és őrizzéc az te ő. Egyházadat.

Ezer őt száz és az felet nyóltzuanban,

Ez dolgokat kiezen Eštendőben,

Történenec, nagy őp rendel versekben,

Be foglalác az Barlonyos mentében.

Finis.

Boxforban.

181.

(1. pila)

Non sed votum non coronula Musici
sed cor. Non clamans sed amans spali
in aure dei

Non bö bantni bö fogadás Szin
külö hangjatszálás buzfóság nem a
hiáltás

Est Ladisla.
Non vox sei

Non

Sed coronula musica

Fa

Felix

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

